

Руѳи: „ты видишь, етрѳва ти ся върнѳ до народа си, при
роднины-тѳ си; при богове-тѳ си; върни ся и ты, както
етрѳва ти“. Руѳь отговорила: „нѳ, азъ нѳ-а да тя оставѳ!
Кѳдѳ идешъ ты, тамъ щѳ идѳ и азъ; твоя-тѳ народъ ще
бѳде мой народъ, твоя-тѳ Богъ ще бѳде мой Богъ! Гдѳ умрешъ
ты, тамъ щѳ умрѳ и азъ! Една само смъртъ ще мя раздѳли
отъ тебе!“ И Руѳь отишла наедно съ Ноемминъ.

Скоро ся расчуло во всичкиъ Виѳлеемъ, че си дошла
Ноемминъ. Всички-тѳ жители ѳѳ обиколили, говорещи: „ты
ли си Ноемминъ?“—Не наричайте мя вече Ноемминъ, сирѳчь
прѳкрасна, а наричайте мя горка“, отговорила несчастна-та
жена: „живота-тѳ ми е прѳѳпленъ съ горчивины! Азъ оти-
дохъ отъ васъ богата, а сега мя възвръща Богъ сирота.“

Ноемминъ стигнала во Виѳлеемъ въ то время, кога-то
жѳнѳли ичимика. Като пѳмали съ какво да ся хранятъ,
Руѳь отишла да събира класове, които оставатъ на нивы-тѳ.
Бѳдна-та чуждинка не знаѳла кѳдѳ да иде, но Богъ ѳѳ при-
велъ на нивѳ-тѳ на единъ богатъ челоѳѳкъ, по имя Воозъ,
роднина на покойния ѳѳ мѳжъ. Той дошълъ изъ града да
види, какъ жѳнѳтъ ичимика му, повикалъ приставника си и
попыталъ: „Коя е тая мома?“ Приставника-тѳ отговорилъ:
„Това е Моавитѳнка-та, която е дошла съ Ноемминъ; тя
иска позволеніе да събира останѳлы-тѳ класове. Тя е тукъ
отъ самѳ-тѳ заранъ и цѳлъ день ся труди безъ почивкѳ.“

Воозъ пристѳпилъ до Руѳь и казалъ ѳѳ: „дѳщи моя!
не ходи на другъ нивѳ да събирашь, а само тукъ на моѳѳ-тѳ.
Намирай ся при слугыни-тѳ ми; на кѳдѳ-то жѳнѳтъ они, и ты
ходи слѳдъ нѳхъ. Азъ щѳ зарѳчамъ на всички-тѳ ми момцы,
да бѳдѳтъ камъ тебе прѳѳѳтливы. Кога си жадна, пѳй оттамъ,
отъ гдѳто пѳѳтъ работницы-тѳ ми.“ Руѳь му ся поклонила до
земиѳ-тѳ и извикала: „съ какво сѳмъ заслужила азъ толкоѳь
милости? азъ сѳмъ тукъ чуждинка!“ Воозъ ѳѳ отговорилъ:
„азъ знаѳъ, съ какѳжъ почетъ си ся обходила со свекѳрѳѳ си,
подирѳ смъртъ-тѳ на мѳжа си. Богъ ще ти заплати за такаѳжъ